

[Kultur- og kommunikationsministeren]

den fremgang, der er sket i P & T på de mange forskellige områder, som har været under udvikling i de senere år. Jeg synes også, at hr. Ole Henriksens indlæg på mange måder var en venlig fremhævelse af, at der faktisk er sket noget, på hvilke områder der er sket noget, og hvad det er, der er i gang inden for P & T.

Jeg skal i den forbindelse i første omgang gøre nogle bemærkninger i relation til de ordførere, som har talt om forholdet til personalet og til personaleorganisationerne.

Jeg synes, det er forkert at fremstille situationen, som nogle af ordførerne har gjort, som om hele P & T's personale er en utilfreds gruppe medarbejdere, der er særdeles trykkede og utilfredse med den udvikling, der har fundet sted. Det er bestemt ikke mit indtryk. Det er jo sådan, at virksomheder, som går godt, har en tendens til også at stimulere arbejdsglæden og tilfredsheden hos deres medarbejdere. At dette også er tilfældet i P & T, er mit ganske bestemte indtryk.

Det er jo ikke sådan, at man udelukker medarbejderne fra samarbejdet – tværtimod. Jeg understregede i min redegørelse, i hvort stort omfang der sker en inddragelse af personaleorganisationerne i enkelte personalegrupper ved løsningen af de problemer, som skal løses hen ad vejen. Vi har i P & T et personale- og samarbejdssystem, som selvfølgelig bygger på de regler, der findes for de offentlige institutioner, men vi har derudover et samarbejdscirkulære, der er udvidet i forhold til standarden og tilpasset P & T's særlige forhold. Det anvendes og er blevet anvendt i hver eneste situation, hvor der har været brug for det.

Men jeg skal da også gerne indrømme, at det er en stærk udvikling, der har fundet sted – det skal jeg vende tilbage til om et øjeblik – og hvor der høvles, falder der også spåner af. Jeg skal ikke nægte, at der er faldet spåner af i den proces, som har været i gang i P & T, men når det er sket, er det også blevet erkendt, og så har man løbende taget det op og forsøgt at få det løst gennem en udbygning af samarbejdsrelationerne. Det gælder også det, hr. Helge Mortensen var inde på, nemlig spørgsmålet om inddragelse af lokale organer og myndigheder ved omlægninger ude omkring, idet man da må pålægge, hvor de nødvendige kontakter skal tages i lokalsamfundet. Det sker da også, og skulle det i et enkelt tilfælde ikke være sket, er fejlen ble-

vet redresseret, men reglen er, at sådanne kontakter skal tages og drøftelser gennemføres. Jeg kan således fastslå, at der er de nødvendige relationer, både hvad angår samarbejde internt med medarbejdergrupperne og med omverdenen.

Naturligvis kan en virksomhed som P & T ikke være interesseret i ikke at udnytte medarbejdernes ressourcer. Jeg er altså enig med dem, der har sagt, at medarbejdernes ressourcer skal mobiliseres. Hvis det ikke havde været tilfældet, havde P & T heller ikke kunnet nå det stade, som er nået på den tid, vi taler om her, nemlig fra begyndelsen af 1980'erne og frem til i dag. Hvis det var sket imod medarbejdernes interesse og uden deres medvirken, havde man ikke kunnet nå de resultater. Vi skylder medarbejderne en stor tak for, at det har kunnet lade sig gøre. Alle ordførerne har jo været enige i understregningen af, at der virkelig er sket en udvikling på dette område.

Selvfølgelig kan der ske fejl og være situationer, hvor man ikke opfylder de forpligtelser, man har, men med den reservation må det siges, at selve den udvikling, der har fundet sted, er det bedste bevis på, at der har kunnet etableres de nødvendige og vigtige samarbejdsrelationer fra punkt til punkt, fra sag til sag, fra år til år.

Derfor synes jeg også, at hr. Jørgen Tveds dagsordensforslag er overflødigt. Vi har i alle henseender efterlevet den dagsorden, som hr. Helge Mortensen var inde på, som blev vedtaget i maj 1984, og som understregede, at medarbejderorganisationer og medarbejdere skal inddrages dér, hvor reglerne siger det, og at det er minimumsbetingelser for samarbejdsrelationerne. At vedtage hr. Jørgen Tveds dagsorden ville kun være at gentage, hvad der allerede er sagt én gang før på dette punkt.

Hvad angår portoforhøjelserne, vil jeg gerne sige til hr. Ole Henriksen, at der sandelig var en grund til, at portoen steg i løbet af 1980'erne, for da skulle man jo arbejde sig ud af et underskud på næsten 1 mia. kr. i 1982, nemlig 972 mio. kr. Der var noget at betale af på, før man kunne nå frem til den situation, vi har nu, hvor der er et overskud, som – og det er jeg enig med hr. Bilgrav-Nielsen i – giver en sikkerhed. Der er selvfølgelig grænser for, hvor højt overskuddet skal være og kan blive, men man har da i høj grad brug for at have den stødpude, det overskud, som man nu er nået op på.